

Základná škola s materskou školou Bajerov

Zborník
literárnych a slohových prác
(Čo sa nezmestilo do Stopy.)

Bajerov
2019

Úvodné slovo

Šumenie – literárna súťaž

- Človek, najlepší priateľ psa
- Najlepší priateľ
- Katka a Rex
- Cesta za šťastím

Rozprávame zážitky

- Karnevalová párty
- Súťaž vo varení guľášu
- Stanovačka
- Dubáky
- V letnom tábore
- Nezvyčajné stretnutie

Charakteristika osoby

- Najlepší kamarátka Diana...
- V dobrom aj v zlom...
- Moja sesternica Sára
- Môj otec
- Moja mamka

Umelecký opis

- Prichádza zima
- Tajomný svet zimy
- Zima
- Zimná krajina

Premýšľame, uvažujeme

- Ako to bolo pred vynálezom mobilov?
- Viac je rozum ako šťastie
- Každý je kováčom svojho šťastia

Slávnostný prejav

Tipy na čítanie

Vážení čitatelia, milí žiaci!

Pomaly sa končiaci školský rok so sebou priniesol množstvo rôznych aktivít a podujatí, o čom sa môžete presvedčiť nielen na stránkach nášho školského časopisu Stopa.

Zapájali sme sa do literárnych súťaží a v rámci vyučovacích hodín slovenského jazyka a literatúry tvorili aj slohové práce na rôzne témy. Niektoré sme uverejnili v Stope. Keďže zaujímavých prác pribúdalo, rozhodli sme sa zostaviť *Zborník literárnych a slohových prác* s podtitulom *Čo sa nezmestilo do Stopy*. Aj pri jeho tvorbe sme však museli robiť výber. A verte, vôbec sme to nemali ľahké!

Možno si teraz viacerí z vás položili otázku: „Čo je to vlastne zborník?“ Odpoveď je jednoduchá. Je to súbor tematicky príbuzných vedeckých alebo umeleckých prác. Zjednodušene by sme mohli povedať, že je to kniha, v ktorej všetky texty majú spoločnú tému. Aj literárne práce v tomto zborníku sú zoradené podľa témy, ktorá ich spája. Autormi ste vy – naši žiaci. Sme na vás hrdí a tešíme sa, že aj takouto formou reprezentujete našu školu a širíte jej dobré meno.

V zborníku, ktorý práve držíte v rukách, nájdete práce z krajskej literárnej súťaže Šumenie. Dozviete sa o zaujímavých zážitkoch a príhodách. Dočítate sa, ako vnímame svojich rodičov, príbuzných či spolužiakov. Počas horúcich letných dní vás príjemne osvieži umelecký opis zimnej prírody. Môžete premýšľať o šťastí alebo o tom, ako sa žilo bez mobilov. Nechýba ani slávnostný prejav. V závere nájdete tipy na dobrú knihu. Čítanie si spestríte vyfarbovaním obrázkov.

Prajeme vám príjemné čítanie a leto plné oddychu a pekných zážitkov.

Šumenie – literárna súťaž pre žiakov ZŠ a osemročných gymnázií Košického a Prešovského kraja

10. ročník súťaže ponúkal 2 témy: *Život pod psa* a *Človek, najlepší priateľ psa*. Žiaci súťažili v kategórii poézia alebo próza, zvlášť prvý a druhý stupeň. Do súťaže sa zapojilo sedem žiakov našej školy.

Človek, najlepší priateľ psa

Počasie bolo sychravé, pršalo a do tváre mi fúkal silný vietor. Nehybne som ležal na zemi pri košatom strome. Okolo mňa bola hromada smetí. Po chvíli som si uvedomil, že od dažďa som celý premočený a únava sa nedá ani len opísať. Chcel som sa postaviť a zájsť na teplé a suché miesto, ale niečo mi v tom bránilo. Zakňučal som. Zakrátko bolo počuť prechádzajúce autá a čoskoro aj hlasy ľudí.

„Oci, som rád, že si zastavil pri tom smetisku, zbadal som ho v poslednej chvíli,“ povedal detským hlasom chlapec.

„Psík, aký peknučký a malý. Je nejaký vystrašený, nehýbe sa. Žije?“ pýtalo sa dievča.

„Júúj, veď je zranený,“ povedal chlapec.

Opäť som zakňučal. Zrazu mi došlo, že si nič nepamätám.

„Martin, Maruška, čo sa deje?“ spýtala sa žena, ktorá práve vystupovala z auta aj napriek dažďu.

„Mami, je tu ležiaci psík,“ povedalo dievča.

„Má obojok, takže asi niekomu patrí,“ povedal muž zamyslene. „Odvezieme ho k zverolekárovi, je celý doráňaný,“ dodal a odišiel do auta po teplú deku, do ktorej ma zabalil.

V tej chvíli som opäť zaspal. Prebudil som sa až pri pánovi, ktorý bol celý v bielom. Bol to pre mňa šok. Myslel som si, že budem doma. Čo sa to len stalo?

„Ten psík má šťastie v nešťastí, spoznávam ho. Chodí sem s majiteľkou pravidelne, mám jej číslo, skúsime jej zavolať,“ povedal zverolekár. Majiteľka sa veľmi potešila telefonátu a raz-dva bola v ambulancii.

Pomaly mi začalo dochádzať. Spomínam si, že som ušiel z dvora preskúmať okolie a... Už viem! Auto, zrážka... Júúj, bolo to hrozné a zároveň strašne ma všetko bolí. Ihneď som svoju paničku spoznal. Mal som iskričky v očiach. Moja majiteľka sa od zverolekára dozvedela zlú správu o tom, že mám úraz a vyžaduje si to operáciu, že to bude stáť okolo 500 eur. Keď to počula, rozplakala sa, lebo vedela, že si nemôže dovoliť dať toľko peňazí za operáciu. Zosmutneli aj deti, ktoré s rodičmi tiež celý rozhovor sledovali. Medzitým som zistil, že sa volám Aris, lebo tak sa ku mne prihovárala moja pani. Úraz bol vážny a bolo treba konať rýchlo. Napokon rodičia, ktorí ma našli, sa rozhodli, že prispedia peniazkami a pomôžu. Aj zverolekár bol dojatý dobrosrdečnosťou cudzích ľudí a rýchlo sa pustil do práce.

Operácia sa podarila, no zlomenina sa mi hojila pomaly. Obetavá pani sa o mňa príkladne starala a ja som jej lásku opätovoľ. Nikdy ani len nepomyslela na to, že by sa ma chcela zbaviť.

Hovorí sa, že pes je najlepší priateľ človeka, ale platí to aj presne naopak. Aj človek môže byť kamošom psa. Radosť je nielen v ľudských, ale aj v psích očiach.

Dominika Tarjanová, V. A

Najlepší priateľ

Človek? Môj najlepší priateľ? Mojím najlepším priateľom je Miška,“ povedala Ajša Dženuši. Dženuša je hnedočierne morča, ktoré žije na našom dvore spolu so mnou. Ja som Ajša.

Som veľký čiernohnedý pes s huňatým kožuchom a poriadnym hlasom. Keď štekám, všetci sa ma boja.

Moju kamarátku Mišku mám veľmi rada. Vždy, keď príde zo školy, hrá sa so mnou a dáva mi dobroty, ale večne za to niečo chce. Chce, aby som si sadla, ľahla, váľala sa po zemi a ja som rada, že som s ňou. Niekedy sa na mňa aj poriadne nazlostí, keď náhodou niečo rozhrziem alebo sa tak veľmi teším, že to nevydržím, preskočím plot a behám po ceste. Vtedy má ale nervy! No ja mám tajnú zbraň. Sklopím ušká a pozriem sa na ňu známymi psími očkami. Potom mi všetko odpustí. Je to milé dievča. Má rada zvieratká, vrátane mňa. Najradšej s ňou cvičím nové triky a ona má veľkú radosť, keď ich zvládnem. Teraz sa ma snaží naučiť „k nohe“, ale ja som veľmi neposedná, takže sedieť pri jej nohe sa mi veľmi nechce. Kto mi nerozumie, je to ako sedieť v škole v lavici a ešte k tomu písať.

Vieš, Dženuša, to som ja a moja Miška. Som rada, že ju mám a neviem, čo by som bez nej robila. Sme super tím.

Michaela Jašová, VII. A

Katka a Rex

V jednej dedine, kde sa rieka zlieva, býva jedna rodina. Katka prišla domov zo školy. Vo dverách ju čakalo prekvapenie. Dom bol plný ľudí, ktorých poznala aj nepoznala. Bola to babka Evita, ale aj susedia či mamkine kolegyně.

Nemala ani tušenie, čo sa to deje. Chvíľu stála nehybne vo dverách, pozerajúc sa na ľudí okolo seba. „Narodeniny! Mama má narodeniny!“ Katka vybehla na poschodie do izby, schmatla zabalený darček a išla mame zablahoželat'. Keď sa oslava skončila, Katka si začala písať domáce úlohy. Bolo päť hodín a Katke zazvonil telefón. „Haló, pod' von!“ ozval sa trochu známy hlas. Katka vyšla von pred dom. Zbadala veľkú škatuľu, ktorá sa sem-tam pohla. Opatrne prišla k nej a otvorila ju. „Šteniatko!“ Nadšená Katka schmatla šteniatko a utekala s ním dnu. „Mami, mami, aha, čo mám! Bude sa volať Rex.“ Katka vošla do kuchyne a zobrala prvú misku, ktorá jej prišla pod ruku. Vybrala z chladničky polievku a mäso a dala do misky. „Tu máš, Rexík, dobrú chuť!“

Na druhý deň, len čo sa Katka mame pozdravila, spustila: „Mami, daj mi vreckové, po škole pôjdeme kúpiť Rexovi všetko, čo potrebuje!“

„A čo všetko potrebuje?“

„No.... potrebuje obojok, misku na jedlo, misku na vodu, hračky, maškrty, granuly, konzervy, pelech, obojok proti blchám, šampón a...“

„Stop, stop, stop! Keď sa vrátiš zo školy, pôjdeme nakupovať veci pre Rexa spolu, aby si mi neminula celú kreditku.“

„Tak dobre, ale je toho ešte viac, ako som povedala. Už je tu bus, musím ísť. Ahoj!“

„Pod', Katka, nestihneš!“ zakričala na ňu jej najlepšia kamarátka Andrea.

„Už som tu! Neuveríš, čo sa mi stalo.“

„Učila si sa na slovinu?“ rýchlo vyriekla Andrea.

„Prečo? Čo sme sa mali učiť?!“ vystrašene sa opýtala Katka.

„Budeme písať koncoročný test.“

„Ja som zabudla. Dostanem päťku a budem mať zaracha,“ smutne povedala Katka.

„Určite päťku nedostaneš a aj keby, nijako by ti to vysvedčenie nezhoršilo. Máš zo všetkého samé jednotky. A čo si mi to vlastne chcela povedať?“

„Máme šteniatko!“

„To je super a ako sa volá?“

„Volá sa...“

„Vystupovať!“ prerušil Katku šofér autobusu skôr, ako stihla dopovedať.

„Ktorú máme slovinu?“

„Tretiu,“ odvetila Andrea.

„Dobre, naučím sa cez prestávku.“

„A ako sa volá to šteniatko?“ netrpezlivo sa vypytovala Andrea.

„Volá sa Rex.“

„Pekné meno.“

„Au!“ zakričala Andrea.

„Čo sa stalo?“

„Buchla som si lakeť o skrinku.“

„Ha, ha, ha, tak ti treba!“ rozrehotala sa Katka.

„Pod', musíme ísť na nemčinu.“ Dve kamarátky išli a zrazu sa ozval školský rozhlas: „Športový krúžok sa prekladá na dnes. Opakujem, športový krúžok sa prekladá na dnes. Koniec oznamu.“

„Ach,“ smutne si vzdychla Katka, „idem zavolať domov, že prídem neskôr. Uvidíme sa v triede.“

„Haló, mami, dnes prídem domov neskôr. Máme krúžok.“

„Dobre, Rexa dám k susedovi, aby nebol sám.“

Po skončení vyučovania sa Katka vracala domov a uvidela susedov dom v plameňoch a ustarosteného suseda pred ním.

„Kde je Rex?!“

„Vidím ho!“ skríkol sused.

„Idem poňho!“ odvážne povedala Katka.

„Nechod', je to nebezpečné!“ Sused nestihol ani dopovedať a Katka už bola dnu. Vbehla a obzerala sa na všetky strany. Uvidela Rexa, ako sa len tak-tak prebúdzal. Rýchlo ho schmatla a utekala s ním z horiaceho domu.

„Už ťa nikdy neopustím!“ sľubovala.

Rexo si len zívnu a vyčítavo sa pozrel na Katku, akoby ani len netušil, prečo ho vlastne zobudila.

Simona Beňková, VII. A

Cesta za šťastím

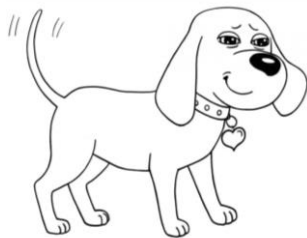

Až od prvej chvíle svojho psieho života Max vedel, že je výnimočný zmyslom pre dobrodružstvo. No bol ešte len malé šteňa, ktoré nevedelo rozoznať nič iné, iba nežný dotyk svojej mamy.

Tak, ako všetky šteňatá, aj on najprv veci len cítil, až potom sa mu vyvinul zrak, aby svet videl veľkými šibalskými očami plnými dobrodružstva. Keď sa v jeden deň zobudil zo snov o ríši plnej hračiek späť do reality, zistil, že už nie je

obklopený svojimi dvoma súrodencami v lone mamy. Bol úplne sám a nevedel, kde sa jeho rodina stratila. Po dni čakania bol už hladný, a tak sa ich vybral hľadať sám do veľkého sveta plného zvierat a ľudí, ale to ho neodradilo. Túlal sa sem-tam od lúk plných kvetov až po tmavé uličky veľkomesta. Zničený, unavený a hladný krúžil okolo malej mäsiarne na konci ulice. Čakal pri dverách s nádejou, že mu niekto hodí kúsok jedla. Ľudia vchádzali a vychádzali, ale len pár dobrých ľudí mu hodilo nejaký ten kúsok z nákupnej tašky. Jednými z najláskavejších boli dve školáčky, ktoré išli okolo cestou zo školy. Boli to sestry a na ukážku ich dobrej výchovy a láskavých srdc mu hodili celú svoju desiatu a zároveň si dávali pozor, aby to nebolo pre psíka nič nevhodné a nezdravé. Ostali sa s ním hrať až do súmraku, no nanešťastie aj ony museli ísť domov. Nechceli Maxa opustiť, ale zároveň nevedeli, ako by si ho mohli zobrať domov. Napadlo im, že by mohli zavolať ujovi. Bol predsa zverolekár a so psami mal viac skúseností ako ony. Jedna zo sestier, Natália, pohotovo vybrala telefón a zavolala ujovi. Max nechápavo s vyplazeným jazykom pozeral z jedného dievčaťa na druhé. Po takmer dvadsaťminútovom rozhovore nakoniec Natália povedala svojej sestre Olívii, aby na uja počkali. Ten si Maxa zobral na kliniku, vyšetril ho a snažil sa nájsť nejaké stopy o jeho majiteľovi, no márne. Jedinou informáciou bol červený obojok so štítkom s menom Max vyrytým v strede. Keď ani po pár dňoch nemohli nájsť jeho majiteľov, Olíviin a Natáliin ujo sa rozhodol, že si Maxa adoptuje. To hyperaktívne šteňa si istotne zaslúžilo miesto v jeho srdci!

Max spokojne vyrastal v rodine spoločne s Olíviou, Natáliou a ich príbuznými zahŕňaný láskou a šťastím. Aj keď sa jeho príbeh nezačal šťastne, nakoniec si to svoje šťastie našiel.

Soňa Fedorová, IX. A

Rozprávame zážitky

Rozprávanie súvisle a pútavo zachytáva príbeh, zážitok alebo nejakú udalosť v časovej postupnosti. Prečítajte si, čo všetko zažili aj nezažili naši žiaci.

Karnevalová párty

V piatok som mal narodeniny. Pozval som si svojich kamarátov na narodeninovú párty v maskách. Najlepšiu masku vyhodnotila moja mama. Pripravené boli aj sladké odmeny.

Párty sa začala o osemnásť hodine. Pripravil som pre nich program a občerstvenie. Samozrejme, nechýbali balóny a torta. Kamaráti prišli v rôznych maskách. Ja som si vyrobil kostým Vinnetoua. Je to môj idol. Mal som známe nohavice a košeľu ako vo filme. Dlhé čierne vlasy a čelenku. V rukách som držal pušku a tomahavk. Tie mi vystrúhal z dreva môj dedo. Veľa sme súťažili, spievali a smiali sa. Bola to dobrá zábava. Nakoniec sa vyhodnotila najlepšia maska. Bol ňou kostým mimozemšťana. Všetci dostali sladké odmeny.

Párty sa skončila o dvadsiatej druhej hodine. Nikomu sa nechcelo ísť domov. Ale všetko sa raz musí skončiť!

Marko Mruz, V. A

V piatok poobede sme sa vybrali na dovolenku so súťažou. Je to naša ako keby tradícia. Tohto roku sme išli skôr.

Cesta tam bola celkom rýchla, pretože som pol cesty spala. Hneď, ako som tam prišla, očarilo ma okolie. Bolo také čisté, svieže a pekné. Odtiaľ, kde sme boli ubytovaní, bolo vidno Jánošíkovu skalú. Boli sme tam štyri rodiny, boli sme super partia. Ešte v ten deň sme sa vybrali pozrieť si mlyn, na ktorom sme boli, keď sme sem prišli prvýkrát. Išli sme peši, cestou sme stáli na niektorých miestach, ako napríklad Jánošíkova skala. Keď sme tam dorazili, videli sme veľký drevený mlyn. Vnútri ste mohli cítiť taký starý vzduch. Dalo sa prejsť popod mlynské koleso, ale boli ste potom riadne mokří, lebo ako sa to koleso točilo, kvapkala z neho voda. Keď sme prišli na naše ubytovanie, čiže chatu, hrali sme vonku rôzne hry a rodičia zatiaľ pripravovali veci na grilovačku. Deti chceli opekať aj marshmallow. Išli sme spať skôr, aby sme na ďalší deň boli svieži. Skoro ráno išiel ocko s ostatnými ockami pripraviť súťaž a zapísať sa. Keď sme tam prišli spolu s mamkami, čakala nás tam skvelá, príjemná a zábavná atmosféra. Vôbec sme sa nenudili. Bola pustená hudba, zábavný moderátor a ľudová kapela. Deti si mohli zaskákať na skákacom hrade, previezť sa na koňoch. Bolo tam aj veľa iných vecí. Skončili sme piati asi zo štyridsiatich tímov, ale my sa nevzdávame. Súťaž skončila a potom zapli hudbu. Bola tam aj kapela, ale to bolo do druhej rána, takže sme sa nezúčastnili. V nedeľu ráno sme napiekli rezne a čakal nás akvapark a chodník korunami stromov.

Na ďalší rok prideme znova a snád' aj s inými zážitkami a aspoň s tretím miestom.

Dominika Javorská, V. A

Stanovačka

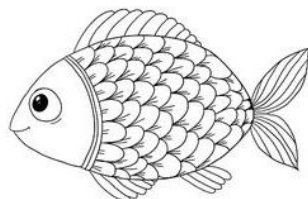
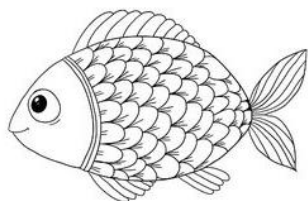

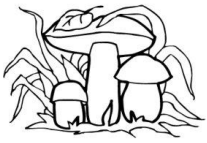
Jún 2016. Pamätám sa na to, akoby to bolo len včera. S rodinou sme sa totiž vybrali stanovať k lesu s krásnym výhľadom na jazero.

Neodolala som. Podišla som bližšie a bez váhania som sa doň vrhla. Aj so všetkými vrstvami na sebe. Ostatní na mňa len zazerali, a tak som sa rozhodla, že ich vtiahnem k sebe. Z vody sme napokon vyšli ako zmoknuté myši. Pri rozkladaní stanu a tých ostatných vecičiek sa Dávid, teda môj brat, rozhodol, že nám už pomáhať nechce a radšej sa vybral uloviť nejakú tú rybičku. Vytiahol udicu, návnady a už ho nebolo. Keď už bolo všetko vybalené, rozhodli sme sa, že sa budeme len tak nečinne prizerat' na Dávída a sledovať, ako mu to lovenie ide. A zrazu sme tam zbadali nejaký pohyb. Dávid úplne natešený začal výskať, skákať od radosti, že konečne chytil svojho prvého kapra. Večera bola na svete. A prichádza najobľúbenejšia časť môjho zážitku. To, ako sme celá rodina sedeli pri ohni pod hviezdami, jedli spoločnú večeru a trávili spoločné chvíle, je niečo, čo človek nezažije len tak každý deň. A preto som sa snažila si to vychutnať najviac, ako to šlo.

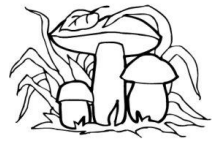
Som veľmi vďačná svojej rodine za to, že mi umožnila zažiť niečo tak krásne a vzrušujúce zároveň. Dúfam, že takýchto zážitkov bude v mojom živote len pribúdať.

Viktória Mihaľová, VIII. A

Dubáky

Arčíte každý z vás bol už v lese na hubách alebo aspoň na prechádzke. V jedno krásne sobotňajšie ráno nás otec všetkých zobudil zo sladkého spánku a zmyslel si, že ideme do lesa na dubáky. Vraj ich je veľa a my ešte nemáme nazbierané ani na Vianoce do kapustnice.

Všetci sme sa obliekli a obuli. Chlapci si dali na seba ešte repelent a dievčatá, ako inak, voňavku. Celú cestu až k lesu sme sa rozprávali, hovorili si humorné historky.

Keď sme prišli do lesa, pre mňa to bol horor, lebo v predchádzajúci deň dosť napršalo, a ja som si obula plátenné tenisky. Samozrejme, celé boli od blata. Bola som mokrá a zablatená. Ako by toho ešte nebolo málo, narazili sme na veľkú mláku plnú komárov. Uhádnite, na koho tie komáre najviac útočili. Samozrejme, na nás – dievčatá. Boli sme samý štípanec. Odrazu som vyzerala, ako by som dostala nejaké osýpky. Otec sa len smial, že len hlupák si dá na seba voňavku namiesto repelentu. No smiech mu nevydržal dlho. Zrazu v húštine niečo zašuchotalo a zakrochkalo. V tej chvíli by sa nám krvi nebol dorezal. Tak sme sa všetci zľakli. O malú chvíľu stál pred nami malý diviak a pozeral na nás. Alebo mi na neho? To si už vlastne ani nepamätám. Ani neviem ako a už som sa snažila vyliezť na najbližší strom. Myslím si, že ani otec nevedel, čo má v tej chvíli robiť. Či má kričať, alebo zobrať nohy na plecia. No osud to zariadil tak, že práve v tej chvíli išla vetrieska naložená drevom a tá toho diviaka vyplašila. Všetci sme si vydýchli.

A dubáky? Po tomto strašidelnom stretnutí s diviakom už nikomu nenašlo pokračovať v zbieraní dubákov. Rýchlym krokom sme sa všetci vrátili domov. Doma sme sa ešte celý týždeň smiali na tomto zážitku.

V letnom tábore

Celý rok som sa tešil, kedy už konečne pôjdem do tábora. Nemohol som sa dočkať kamarátov z minulého roka.

Cesta tam bola nekonečná. Keď sa za zákrutou zjavili prvé táborové budovy, išiel som vyskočiť z kože. Všetci kamaráti tam už boli. Najprv som sa šiel ubytovať. Dostal som peknú izbu s novým kamarátom.

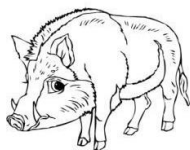
V tábore bolo výborne. Hrali sme všelijaké hry. Jeden večer sme mali diskotéku. Skončila o druhej ráno. Na druhý deň sa nikomu nechcelo vstávať. Celý deň sa nám nič nechcelo robiť. Boli sme nevyspatí. Preto sa večer každý tešil do postele. Uprostred noci sa zrazu v izbe zasvietili svetlá. Zobudili nás a poslali na ihrisko. Podelili nás do skupín. Mali sme vedomostnú súťaž, športovú aj sme hľadali poklad. Poklad sme našli podľa značiek. Boli tam cukríky aj lízanky. Naša skupina vyhrala, ale bolo mi aj smutno, lebo sa blížil koniec tábora. O dva dni som už bol zbalený. Tešil som sa domov.

V aute cestou domov sa mi ústa nezavreli. Musel som rodičom všetko vyrozprávať. Veľa sme sa vtedy nasmiali. Už sa teším na ďalšie leto.

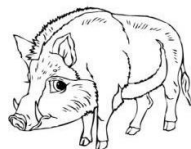
Ale všade dobre, doma najlepšie.

Marek Baranec, VIII. A

Nezvyčajné stretnutie

Včas ráno nás zobudili slnečné lúče. Ďalší prázdninový deň za nami a modrá obloha predpovedá, že bude nádherne. Bola by škoda zostať doma.

Dedko už prestupuje z nohy na nohu a netrpezlivo čaká, kým sa s ockom naraňajkuje. Počul, že huby už rastú a on pri takejto správe neobsedí, a tak sme, ja, môj ocko a dedko, obuli topánky a poďme. V lese bolo príjemne, sviežo a povzbudzoval nás štebot vtáčikov. V lese sme neboli ešte ani desať minút a dedko už kričí: „Aha ho!“ A už sa teší pohľadu na hríbik, ktorý je učupený pod dubom. O chvíľu sa už aj ocko pýšil svojím hříbom. Aj ma to trochu hnevalo, že som ešte bez úlovku. Ale ani to netrvalo dlho. Huby sa pred nami neskryli a náš košík bol čím ďalej, tým plnší. „Poďme ešte tam na kopček a sem a tam a hentam,“ volal na nás dedko. A tak si s úsmevom na tvári, naradostení kráčame s dobrým úlovkom, keď tu zrazu ocko zastane a v tvári má vydesení výraz. „Pozrite sa,“ riekol prekvapene. Na druhom konci lúky sa spokojne páslo päť diviakov. A my všetci sme sa s údivom pozerali. „Len pokoj, diviak nezaútočí len tak. Poďme všetci pomaly späť,“ upokojoval nás dedko. Pomalým krokom sme začali cúvať, otočili sme sa a začali kráčať von z lesa. Naše kroky čoraz viac naberali na rýchlosti. Všetci traja ticho a s malou dušičkou sme si priali, aby sme boli čím skôr doma. Dedko je ale starý zálesák. Niečo také sa mu nestalo prvýkrát. Dobré vie, ako sa má v takej chvíli zachovať. No ako mi neskôr povedal, nebolo mu všetko jedno. Diviak je predsa divé zviera, silné a rýchle. Dobehol by nás. V ten deň by sme nazbierali ešte veľa húb, ale strach nás vyhnal z lesa von.

To však nevedí, dôležité je, že sa nikomu nič nestalo. Pohľad na diviaka si budem ešte dlho pamätať. Už sa teším, ako celý príbeh vyrozprávam svojim kamarátom.

Charakteristika osoby

Najlepšia kamarátka Diana

Diana je moja najlepšia kamarátka a zároveň spolužiačka.

Je vysoká 162 centimetrov. Má štíhlu postavu. Na tvári má niekedy aj dosť šibalský úsmev. Dve krásne modré oči, na očiach mihalnice. Menší nos a dve uši zakryté kratšími vlasmi. Vlasy majú svetlo-hnedú farbu. K vlasom pasuje svetlohnedé obočie, ktoré skoro ani nie je vidno. Jej štíhla postava sa rozvetvuje na ruky a nohy. Ruky má tenké a dlhé. Na rukách dlane, jeden palec a štyri prsty. Nechty má vždy inej farby. Najradšej má tyrkysovú, modrú, ale inak má všetky rada. Je to milé dievča so záujmom najmä o psy a kone. S radosťou chodí s nami na prechádzky do mesta. Nikdy sa nezabudne naučiť do školy. Rada pozerá filmy a videá o tom, ako naučiť psíka novým kúskom. Miluje aj kreslenie zvieratiek.

Je to dobrosrdečná kamarátka, ktorá je vždy nablízku.

Michaela Jašová, VII. A

Gena priateľ'ov

V dobrom aj v zlom...

Rozhodla som sa pre charakteristiku mojej najlepšej kamarátky Vanesy, Spoznali sme sa vo folklórnom súbore Rozmarija, ktorý navštevujeme aj teraz.

Vanesa je štíhlejšieho postavy, pekná, šikovná, láskavá, inteligentná, často nechápavá a priateľská, ale predovšetkým je energická a obľúbená. Niekedy je hanblivá, milá a lenivá. Pri spomenutí jej mena mi vždy napadnú jej hebké vlasy, ktoré po umytí nevyzerajú nejako slávne, no táto myšlienka ma vždy rozosmeje. Má čarovné a divoké oči pripomínajúce krásnu letnú búrku. Jej pokožka je jemne oriešková a pery sú neodolateľne tajomné. Sladký úsmev, ktorý často neskrýva, mi vždy zlepši náladu. Typická pre ňu je zábava vždy a všade. Samozrejme, že ju neomrzí vytvoriť problém aj v tej najmenej vhodnej situácii. Čo sa týka jej povahy, je veľmi vďačná, úprimná a skromná, no na druhej strane jej nechýba ani sebavedomie a otvorenosť. Vo svojom okolí preferuje úprimnosť, pravdovravnosť a spravodlivosť. Potrpí si na dobrých vzťahoch a fotogenickosti.

Vo svojom okolí je veľmi vďačná a obľúbená, a to vďaka svojmu zmyslu pre humor a vždy dobrej nálade. K sebe je však veľmi kritická a prísna. Miluje tanec, adrenalín aj Mickey Mousea. Zo všetkého najviac miluje sladkosti. Svoj voľný čas venuje rodine, priateľom, blízkym a Rozmariji. Nemá ďaleko ani k domácim prácam. Je zručná a vždy sa vynájde. Pravdou je, že ak nemusí, nepracuje. Vanesa nie je jedináčik. Má ešte jedného mladšieho brata, o ktorého sa s láskou stará. Pochádza z Drienova, kde žije už 13 rokov. Má pomerne veľkú rodinu, takže v jej prítomnosti sa nikdy nenudí.

Som za Vanesu veľmi vďačná, lebo podporu mám v nej vždy zaručenú. Je to veľmi dôležitý človek v mojom živote. Mám ju veľmi rada.

Adela Vašková, VII. A

Moja sesternica Sára

Sárka je moja najobľúbenejšia sesternica a zároveň jedna z najlepších kamarátok.

Má športovú postavu a veku primeranú výšku. Vždy nás rozveselí širokým úsmevom a trošku odstavajúcimi ušami. Na hlave má dlhé zvlnené vlasy hnedej farby. Jej sivomodré oči sú vždy veselé s iskrou v oku. Do školy chodí vždy v modernom oblečení, ktoré jej vyberá mamka. Páči sa jej svetloružová a tyrkysovo-modrá farba. Jej tvár zdobí malý noštek pokrytý pehami. Pripadá mi veľmi sympatická, priateľská, tiež vtipná a občas trochu pomätená. Vo veľa veciach je šikovná a hlavne je večne veselá. Miluje zvieratá, hlavne svojho verného psíka. Scoobyho a kone. Najradšej má, ak si spolu so mnou môže zajazdiť na koni. Býva v dome so záhradou, kde môže šantiť so Scoobym.

Mám veľmi rada Sárkinu povahu a jej typické vlastnosti.

Diana Pavlíková, VII. A

Môj otec

Rozhodol som sa priblížiť vám svojho otca, lebo je dôležitým človekom v mojom živote.

Volá sa Erik a má 43 rokov. Je nižšej postavy, meria 171 centimetrov. Má tmavé nakrátko ostrihané vlasy a hnedé oči. Jeho typickým oblečením sú rifle, tričko a mikina. Oblieka sa prevažne do tmavých a zemitých farieb, no obľubuje aj modrú, zelenú alebo oranžovú. Jeho charakteristickými vlastnosťami sú pracovitosť, dobrosrdečnosť, skromnosť, ale aj usilovnosť či zásadovosť. Povolanie, ktoré vykonáva, je fyzicky náročné a viditeľne ho vyčerpáva, ale aj napriek tomu manuálnu prácu obľubuje a skrášľovanie okolia nášho domu a taktiež výroba rôznych dekorácií je jeho koníčkوم. Má pozitívny vzťah k deťom, rád s nimi sranduje, zapája sa do spoločných hier a aktivít a neraz nás slovné podpichne.

Svojho otca mám veľmi rád. Je pre mňa vzorom ako byť dobrým človekom, manželom a otcom. Chcel by som sa mu v mnohom podobať. Dúfam, že sa mi to podarí.

Adam Vida, VII. A

...
Podaruj deťom otecka
na každý deň,
nie iba včera.
Bez otecka je ovečka
zatúlaná a bez pastiera.
...

Moja mamka

Prvou a najdôležitejšou osobou v živote každého človeka je určite mama.

Typické znaky pre moju mamku sú hnedé dlhé vlasy a veľké výrazné oči. Volá sa Anna. Má nízku, štíhlu postavu a široké boky. Miluje svoju rodinu a je ochotná sa pre ňu obetovať. Rada číta a pohodlne sa oblieka. Je zručná a sama si zhotovuje doplnky do domácnosti. Je výborná kuchárka a tiež starostlivá mamička. Jej maškrtný jazýček obľubuje rôzne druhy cestovín a polievok. Keď uvíta priateľov alebo rodinu, vie v krátkom čase pripraviť výborné občerstvenie.

Moja mamka je to najlepšie, čo ma v živote postretlo. Bez nej by som nebol taký, aký som.

Adrián Mruz, VII. A

Milan Rúfus: **Modlitba za rodičov**

Pane, ktorý si na nebi,
zachovaj všetkým deťom mamy.
Nech ako cesto na chlebík
im rastú pod rukami.

Podaruj deťom otecka
na každý deň,
nie iba včera.
Bez otecka je ovečka
zatúlaná a bez pastiera.

Zachovaj nám ich obidvoch,
veď dve ruky od Teba máme.
Dve rúčky deťom stvoril Boh:
pre ocka jednu,
druhú mame.

Umelecký opis

To, čo vnímame svojimi zmyslami, môžeme vyjadriť opisom. Ak pri opise nejakej veci alebo javu použijeme umelecké (básnické) prostriedky a súčasne vyjadríme vlastné pocity, nálady a myšlienky, vznikne umelecký opis.

Spoločne so siedmakmi si nasadíme básnické okuliare, pozrime na svet okolo seba a vnímajme kolobeh prírody, jej krásu, farby a vône!

Prichádza zima

A je to tu! Máme tu to najbelsšie a najčistejšie obdobie roka – zimu.

Cez noc sa krajina premenila na nepoznatelnú. Je prikrytá bielou perinou, ktorá sa zrejme vysypala anjelom z ich vriec. Stromy, ktoré sa na jeseň vyzliekli zo svojich šiat, obliekol sniežik do krásnych bielych kabátov. Tancujúce vločky sa vyšantili na našich oknách či parapetných doskách. Mráz vyzdobil každé jedno okno tými najkrajšími ornamentami. Zamrazil rieky a potôčiky, ktoré vyzerajú ako ligotavé zrkadlá. Zo striech nám visia ostré cencúle podobajúce sa na krásne meče, ktorým sa tešia nie len deti. Vrstvy snehu vyzerajú ako nadýchané kopy šľahačky. Hory a lesy sú čoraz krajšie, priam až nepoznatelné. Pravdaže, aj zima má svoje čaro! Svedkami tejto zimnej nádhery sú aj strážcovia zimy – snehuliaci.

Všetko má svoj koniec, a tak zima pomaly odchádza, stráca svoju moc a zasa prichádza jar.

Adela Vašková, VII. A

Tajomný svet zimy

Zima je obdobím, kedy prírodu zahalí biela perina, ovládne mráz a odhalí tajomný svet zimy.

Zem je pokrytá veľkou perinou. Vločky tancujú na strechách domov a korunách stromov. Biela perina ukrýva aj domčeky malých lesných tvorov. Snehuliaci, ktorí sú často dobrými priateľmi detí, sú strážcovia zimy. Veľké cencúle visiace zo striech domov sú ako krásne trblietavé meče z ľadu. Zamrznuté rieky a jazerá sú ako veľké zrkadlá, ktoré sa na jar oslobodia zo zamrznutého prekliatia. Remeselník Mráz, ktorý okrem toho, že ukul krásne ľadové meče a zakliat všetky rieky do studeného zrkadla, namaľoval krásne vzory na okná. No všetko má svoj koniec. Koncom februára sa ľadové kráľovstvo mení na uplakanú krajinu. Sneh sa roztápa a ubolené konáre stromov, ktoré statočne držali bielu prikrývku, si pofúkajú a zocelia rany. Zrkadlá z ľadu sa pomaly strácajú a rieky, ktoré boli štvrtinu roka zakliate v priehľadnej truhle, pomaly rozbiehajú svoj tok.

Tak ako sa strieda deň s nocou, musí sa vystriedať zima s jarou. To je čaro prírody!

Michaela Jašová, VII. A

Zima

Zobudím sa, pozriem z okna a vonku sa čerti ženia. Pán Vietor si smelo hvízda ako veselý vtáčik.

Na zemi už je biela perina, z ktorej si vietor vytvára krásne snehové jazyky. Potôčik je úplne zamrznutý. Vyzerá ako zrkadlo. Na oknách sa nám objavili umelecké diela. Ich autorom je mráz, ktorý neúnavne maľuje neviditeľnými farbami. Je to krásny pohľad. Snehuliaci ako strážcovia zimy bojujú s ľadovými mečmi, ktorých je na streche ako maku. Veľké snehové vločky tancujú vo vetre svoje labutie jazero.

Čaro mrznúcej bielej zimy si vychutnávam z útulnej teplúchej izby.

Diana Pavlíková, VII. A

Zimná krajina

Zem pokrytá bielou perinou pri lúči slnka žiari ako diamant. Toto je zimná krajina.

Len občas vidieť stopy divej zveri, ktorá sa naháňa za potravou. Stromy pokryté bielym cukrom. Cencúle ako netopiere visia dole hlavou. Zamrznuté jazero, od ktorého sa odrážajú lúče slnka. Jemne posypané bielou posýpkou. Hľa, kto tam v diaľke stojí? Je postavený z troch snehových gulí. Jedna väčšia ako druhá. Namiesto čiapky hrniec a nosa mrkva., v ruke metla. Snehuliak! Stráži zimu deň i noc.

Hoci je zimná krajina nádherná a čarovná, už sa tešíme na letné prázdniny.

Ako to bolo pred vynálezom mobilov?

V súčasnosti už asi neexistuje človek, ktorý by nepoznal mobilný telefón. Patrí medzi vychytávky dnešnej doby. Často sa zamýšľam nad tým, ako by sa nám žilo bez týchto telefónov a ako žili naši starí rodičia bez nich.

Starká sa vždy pousmeje, keď ma vidí s mobilom v ruke a len krúti hlavou. Vraj sme od neho závislí a nevieme sa normálne medzi sebou porozprávať bez toho, aby sme neľukali na klávesnicu. Tak sa jej pýtam: „A ako ste mohli žiť bez telefónu?“ Vraví, že sa im žilo ťažšie, ale z mnohých vecí si nerobili zbytočné starosti. Nemohli kontrolovať svoje deti, kde sa nachádzajú a s kým sa stretávajú. Museli sa len spoliehať na svoju výchovu a dôverovať im. Mnohé rodiny vzdialené od seba nemali o sebe žiadne informácie. Museli sa len stretávať. V škole si deti informácie vyhľadávali v knihách. Telefón po drôte nemal každý a využíval sa len v súrnych prípadoch. Život bol jednoduchší. Dnes už bez toho nevieme fungovať. Priznajme si, že dnes mobilom vyhľadávame informácie o čomkoľvek, kdekoľvek a kedykoľvek. V minulosti to nebolo možné.

Neviem, či by som chcela žiť v takejto dobe. Nemyslím si, že sa im žilo jednoducho. Práve naopak. Dnes to máme oveľa ľahšie.

Zuzana Mruzová, VIII. A

Viac je rozum ako šťastie

Niektorí ľudia si myslia, že šťastie má väčšiu hodnotu ako rozum. Spoliehajú sa, že ich šťastie zachráni. Myslia si, že keď sa doma neučia a napíšu si v škole ľahák, že sa im to prepečie. Niekedy im šťastie pomôže, no nie vždy. Nie je lepšie sa naučiť za tých desať minút a neriskovať päťku?

Tento problém trvá už dlho, pretože sa ľudia spoliehajú len na šťastie. Nehovorím, že je zlé, keď sa šťastie pripletie do cesty, ale keď sa šťastie pominie, čo potom? Niektorí ľudia sa nevzdelávajú, lebo si povedia: „Však čo, rodičia sa o mňa starali aj sa ďalej budú starať.“ Aj toto je šťastie, že majú zdravých rodičov, ktorí sa môžu o nich starať, lenže aj toto šťastie sa raz pominie, lebo rodičia nebudú mať náladu starať sa o niekoho, kto sa o seba môže starať sám a rodičia nie sú stroje, nebudú vždy vládnuť. Šťastie nie je navždy.

Nemali by sme sa spoliehať na šťastie, ale na rozum, vzdelanie, vedomosti a skúsenosti. Ale je pravda, že niekedy nám k úspechu pomôže aj šťastie.

Pavol Vaško, VIII. A

Každý je kováčom svojho šťastia

Hovorí sa, že každý je kováčom svojho šťastia. Ale čo je to vlastne šťastie?

Pre každého to môže znamenať niečo iné. Pre niekoho je šťastie vyhrať vo futbale, pre iného zas jednotka z písomky. Ale jedna vec je istá. Šťastie sa nedá odvážiť na váhe ani kúpiť, ba ani vyhrať. Pre mňa je najväčším šťastím moja rodina a kamaráti, pretože viem, že sa na nich môžem kedykoľvek a s čímkoľvek obrátiť. Šťastie nám vyčarí úsmev na tvári a lesk v očiach. Veľakrát je človek nešťastný a smutný, ale prečo? Veď sme zdraví, máme strechu nad hlavou, rodinu a priateľov. Užívajme si život, buďme k sebe vládni a ľudskí. Nerobme druhým to, čo nechceme, aby robili nám. Niekedy je potrebné v živote spraviť nejakú hlúposť, ale pri dôležitých momentoch je lepšie používať viac rozum ako srdce.

Život je ako pohár, je na tebe, čím si ho naplníš, pretože si to všetko nakoniec vypiješ ty sám.

Sofia Andreánska, VIII. A

Slávnostný prejav

V živote človeka sú okrem všedných dní aj chvíle výnimočné a neopakovateľné. Dôležitosť takýchto okamihov umocňuje slávnostný prejav. Je to písomne pripravená reč na určitú slávnostnú príležitosť.

Milý dedko, vážení hostia!

Nadišiel čas, na ktorý sme už všetci netrpezlivo čakali. Čas, keď nám vyčarí úsmev na tvári i najmenšia maličkosť. Čas, keď náš milovaný deduško oslavuje svoje šesťdesiate narodeniny. Čas, keď sa opäť po roku stretávame so svojimi milovanými a každú sekundu pocítíme ničím nenahraditeľnú rodinnú lásku.

Drahý dedko, dnes je tvoj veľký deň a mne sa dostalo tej cti, aby som ti povedala pár pekných slov.

Narodil si sa do rokov, ktoré neboli pre teba jednoduché. Bolí to roky nie vždy veselé a bezstarostné, ale aj ťažké, poznačené krízou a biedou. Tieto roky zanechali v tvojich myšlienkach stopy, ktoré už nikto z nás nedokáže zmazať, ale aj napriek tomu máš srdce zo zlata, pre každého z nás vždy otvorené. Pred desiatkami rokov do tvojho srdiečka vstúpila babka. Naša rodinka sa pomaly začala rozrastať. Narodila sa moja mamička a po nej jej ďalší dvaja súrodenci. Dedko, ty si im vždy vedel pomôcť a každý deň ste ich s babkou vypevádzali do školy. Oni pomaly dospeli a stali sa samostatnými. Opustili svoje rodné hniezdo a založili si svoje vlastné rodiny. O pár rokov sme na svet prišli my, tvoje vnúčatá, o ktoré sa staráš s nekonečnou láskou.

Dedko, prajem ti do ďalších rokov veľa zdravia, šťastia a nech ti tvoj úsmev vydrží čo najdlhšie. Všetko najlepšie!

Zuzana Mruzová, VIII. A

Drahá naša babička, milá rodinka!

Zišli sme sa tu, aby sme oslávili krásne životné jubileum našej drahšej babičky a už aj prababičky.

Milá naša babička, pri pohľade na teba nemôžeme nikto uveriť, že už je to sedemdesiat rokov, čo sa smeješ na tomto svete. Kým si však prešla túto dlhú cestu, život ti pripravil veľa ťažkých skúšok a životných situácií. Je obdivuhodné, čo všetko si za tých sedemdesiat rokov pretrpela, a predsa ti nikdy úsmev nezmlizol z tváre. Dokázala si sa so všetkým vyrovnat' so ctou ako skutočná a silná žena. Teraz tu pred nami sedí jedna veľká osoba, ktorá ešte nedávno učila svoje deti s nesmiernou láskou a dobrotou. V tejto chvíli by sme sa ti chceli poďakovať za všetko, čo si pre nás doteraz urobila. Prajeme ti hlavne veľa zdravia, šťastia, lásky a dobrej nálady.

A preto pozdvihnime čaše a pripíme si na vyplnenie všetkých želaní, ktoré boli dnes vyslovené. Všetko najlepšie!

Patrik Vaško, VIII. A

Drahi starí rodičia!

Stojíme teraz pre vami, hľadáme na vás mlčiac. Hľadáme tie správne slová, ako vyjadriť lásku, ktorú k vám cítíme. Ako začať? Gratuláciou? Vďakou? Alebo prosbou o odpustenie za to zlé, čo sme veľakrát spôsobili? Či prejaveníím lásky? To všetko prebýva v našich srdciach a práve dnes je čas ich otvoriť pre vás.

Babička, deduško, ste spolu päťdesiat rokov. Tešíte sa spoločne, starosti si delíte, pomáhate si. Váš život nebol vždy ľahký. Museli ste prekonať rôzne ťažkosti. Prekonali ste ich. Mali ste jeden druhého. Ste ako stromy, čo spolu rástli a vytvorili jeden mohutný kmeň. A my sme vďační, že sa o ten kmeň môžeme oprieť a čerpať z neho energiu.

Milá babička, milý deduško, v mene prítomných by som vám chcel popriať veľa zdravia, šťastia, lásky, aby ste s nami ešte dlho boli a aby ste strávili ešte veľa spoločných rokov. Na zdravie!

Drahý náš oslávenec, vážení prítomní!

Dnes sme sa tu zišli všetci najbližší pri krásnej príležitosti a tou je očkova štyridsiatka. Dovoľte, aby som v mene celej našej rodiny povedala pár viet.

Ocko, deň oslavy tvojho jubilea je pre nás možnosť poďakovať ti za všetko, čo pre nás robíš. Aj keď si to nemal vždy ľahké, stále sme sa na teba mohli obrátiť. Tvoja práca bola mnohokrát náročná, ale všetko si to zvládol a za to ťa obdivujeme. Rada by som spomenula aspoň niekoľko udalostí z tvojho života, ktoré boli dôležité nielen pre teba, ale aj pre tvojich najbližších. Samozrejme, prvou a najdôležitejšou udalosťou v rodine bolo tvoje narodenie a o pár desiatok rokov neskôr narodenie tvojich detí, ktoré máš spolu so svojou milovanou manželkou, našou mamou. Všetci ťa nesmierne milujeme a aj tie vrásky a starosti, čo sme ti pridali, sme ti darovali z lásky k tebe.

Prajeme ti všetci hlavne veľa zdravia, pretože to je najdôležitejšie, šťastia, veľa dôvodov na radosť a nech sa ti úsmev z tvojej tváre nikdy nestratí

Viktória Mihaľová, VIII. A

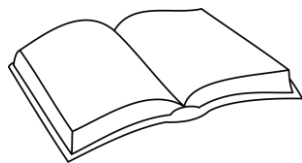
Drahý otec, manžel, dedko!

Všetci sme sa tu dnes zišli, aby sme spoločne s tebou oslávili tvoje narodeniny. Dnes oslavuješ krásnych sedemdesiat rokov.

Vieme, že od narodenia až podnes si prežil toho veľa, od úspechov až po pády. Sme na teba všetci hrdí. Máš krásnu dcéru a dobrého syna. Vychoval si ich tak, aby si sa za nich nemusel hanbiť. Svoje vnúčatá si pestoval vo svojich rukách, uspával si ich, hral sa s nimi. Tvoje veľké srdce je pre každého z nás prínosom. Každý z nás, kto tu sedí, vie, že si náš hrdina a že vždy pomôžeš. Týmto by sme sa ti chceli poďakovať za tvoju snahu, úctu, trpezlivosť a lásku k všetkým.

Dvihňime čaše a pripijme si na nášho oslávenca. Prajeme ti zo srdca veľa zdravia, šťastia, lásky, pevné nervy, veľa milosti, málo starostí a veľa Božieho požehnanie.

Tipy na čítanie

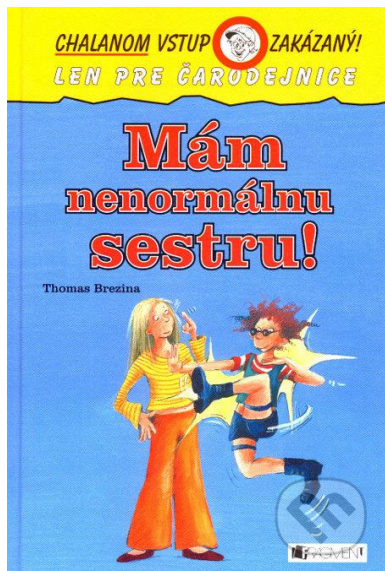

Šiestaci sa na hodinách slovenského jazyka oboznámili s charakteristikou ako slohovým útvarom. Ich úlohou bolo pripraviť krátku charakteristiku obľúbenej literárnej alebo filmovej postavy.

Veríme, že vybrané práce vám poslúžia ako dobrý tip na prečítanie knihy.

Tina

S Tinou som sa zoznámila v knihe *Mám nenormálnu sestru!* od autora Thomasa Brezina.

Tina bola veľmi tiché dievča. Mala sestru Lissi, ktorá sa správala ako chlapec, a Tina sa za ňu často v škole hanbila. Bola milá, ale niekedy sa pohádala so svojou sestrou. Vedela čarovať z miesta na miesto. Mala blondávé vlasy, ktoré jej siahali po ramená. Bola vysoká a štíhla. Jej tričko bolo pružkované a nohavice oranžové.

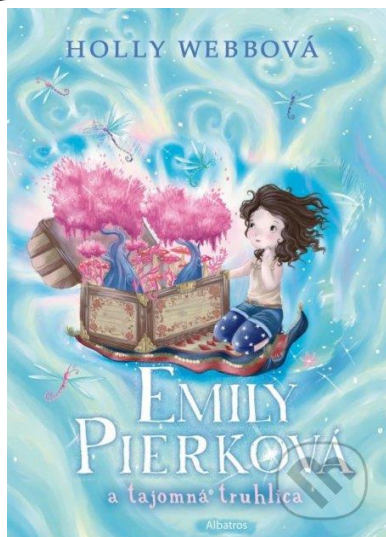
Veľmi ma zaujala táto kniha a teším sa

na ďalšie príbehy s Tinou.

Katarína Šoltisová, VI. A

Emily Pierková

S Emily som sa zoznámila v knihe *Emily Pierková a tajomná truhlica* od autorky Holly Webbovej.

Emily je obyčajné dievča z neobyčajnej rodiny. Rada sa oblieka do hnedého trička s modrými legínami. Snaží sa vojsť do tajných dverí, kde sú víly. Je to malé a chudé dievčatko. Má kučeravé vlasy a hnedé oči. Emily je priateľská a chce ochrániť svoju sestru Lory pred jej priateľom Danom. Jej najlepšia kamarátka je Saša.

Teším sa na ďalšie príbehy.

Sofia Beňková, VI. A

Zborník literárnych a slohových prác (Čo sa nezmestilo do Stopy)

Vydavateľ: Základná škola s materskou školou Bajerov

www.zsbajerov.sk

Školský rok: 2018/2019 – jún 2019

Zodpovedný za vydanie: Mgr. Jaroslav Kollár, so súhlasom vedenia školy

Autori príspevkov: žiaci 5. – 9. ročníka ZŠ

Ďakujeme všetkým, ktorí prispeli do tohto zborníka.